

возвали. А слѣдъ това настѣпвала есенъта, задухвалъ силенъ вѣтръ и окапвали листата на дърветата. Слѣдъ това пѣкъ идвала зимата, та старата, забравена отъ всички, кѣща и широкитѣ поля — всичко се покривало съ снѣгъ. А когато приближавала пролѣтъта снѣгътъ се стопявалъ, полето отново се раззеленявало и върху кѣщата на свещеника идвали щъркели.

На покрива на кѣщата, още прѣзъ живота на свещеника, щъркелитѣ си направили гнѣздо и оттогава тѣ идвали да живѣятъ тамъ всѣко лѣто. Въ гнѣздото на щъркелитѣ нѣмало влага, и тѣ си наредили жилище по своя вкусъ.

Щъркелитѣ можели свободно да се разхождатъ изъ градинскитѣ пѣтчки, имали на разположение цѣлия домъ, а наоколо множество жаби скачали безгрижно по зеленитѣ ливади. Двата щъркела отлично знаели, че гнѣздото имъ е едно отъ най-хубавитѣ въ тая мѣстность, затова тѣ всѣка пролѣтъ бързали да го заематъ, за да не ги изпрѣварятъ други.